

İLİM TALEP ETMEK İÇİN YARIŞINIZ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn.

Hamden kesîren tayyiben mübâreken fîhi kemâ yenbeğî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmâin.

a. İlim Öğrenmekte Yarışın

Emmâ ba'dü;. Fe-kale rasûlullahi sallallahu aleyhi ve sellem:

سَارِعُوا فِي طَلَبِ الْعِلْمِ، فَالْحَدِيثُ مِنْ صَادِقٍ خَيْرٌ
مِنَ الدُّنْيَا وَمَا عَلَيْهَا مِنْ ذَهَبٍ وَفِضَّةٍ

Sârîû fî talebi'l-ilmi fe'l-hadîsü min sâdıkın hayrun mine'd-dünyâ ve mâ aleyh âmin zehebin ve fiddatin.

Sadaka Resûlullâh fîmâ kâl ev kemâ kâl.

Câbir radiyallâhu anhten rivayet edildiğine göre Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri buyurmuşlar ki:

Sâriû. Koşuşun, yarış edin. Yarış eder gibi sürat gösterin. Sürat göstermekte de birbirinizle müsabaka, yarışma yapar gibi sürat gösterin. *Sâriû fî talebi'l-ilm*. İlim öğrenmek konusunda böyle koşuşturun. Birbirinizle yarışırcasına ilim öğrenmeye koşuşturun. *Fe'l-hadîsü min sâdıkın*. Çünkü sâdık bir kişiden duyulan bir hadis, bir söz, bir ilim. *Hayrun mine'd-dünyâ ve mâ aleyh âmin zehbin ve fiddatin*. Dünyanın hepsinden ve dünyanın üzerine altın, gümüş, mücevher, kıymetli maden cinsinden ne varsa onların hepsinden daha hayırlıdır. Bu ve bunun gibi olan pek çok sahih hadîs-i şerîfte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bize ilim öğrenmeyi şiddetle ve hararetle tavsiye buyuruyor. O halde bizim de bu hararetli, şiddetli tavsiyeye uygun olarak ilim öğrenmeye özel gayret göstermemiz lazım. Günlük gazeteleri okur gibi değil, eğlence kabilinden değil; “Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bana ilim öğrenmeyi tavsiye etmiş.” diyerek yarışırcasına koşuşacaksınız. “Yapsam da olur, yapmasam da olur.” değil; en kıymetli kitapları, en büyük alimlerin yazdığı en önemli konudaki eserleri okumaya hemen, mümkün-

se bu akşamdan başlayacaksınız. Besmeleyi çekeceksiniz ve hem kendiniz öğreneceksiniz hem de çoluk çocuğunuza bunu aşılacaksınız, öğreteceksiniz.

Kennedy'nin hayatını anlatan "Fazilet Mücadelesi" diye bir kitap okumuştum. Orada dikkatimi bir nokta çekti. Kennedy'ler, babaları ve bütün kardeşler akşam sofrasında masanın etrafında toplanırlarmış ve yemek adeta bir ilim meclisi olurmuş. Gayet düzenli tarzda çok ciddi konuşurlarmış.

Çocuklarımızın iyi yetişmesi için biz de yemekleri, yemekten sonraki çay saatlerini fırsat bileceğiz. İş lütfen televizyona bırakmayalım, eğlenceye kaptırmayalım, başıboşluğa yenilmeyelim. Çoluk çocuğumuza, hanımlarımıza ilim öğretelim; kendimiz ilim öğrenelim.

Allahu Teâlâ hazretleri bize Kur'ân-ı Kerîm'i indirdi mi?

Bir kelimesi değişmemiş mübarek ve ilahî bir kelâm mı?

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, yirmi üç senede bize Kur'ân-ı

Kerîm'i öğretmek, anlatmak için çalışmadı mı?

Çalıştı!

Bizim Kur'ân-ı Kerîm konusundaki gayretimiz, merakımız, ilgimiz ne kadar? Kur'ân-ı Kerîm ile ilgili çalışmamız, tecrübemiz ne kadar? Okumasını biliyor muyuz? Nelerden bahsettiğini öğrenmiş miyiz? Tefsir kitaplarına başlamış mıyız? Baştan sona Kur'ân-ı Kerîm'i incelemiş miyiz? Kur'ân-ı Kerîm'in kıymetini anlayabilmiş miyiz? Ne kadar önemli konuları anlattığını sezebilmiş miyiz?

Kendi kendimize soralım...

Kur'ân-ı Kerîm veya Peygamber Efendimiz'in hayatı, hadîs-i şerîfleri veya İslâm tarihi...

Peygamber Efendimiz'in hayatını Mustafa Asım Köksal -nur içinde yatsın, çok yakından biliyorum, çünkü komşumuzdu- uzun seneler çalışarak, çok teferruatlı olarak hem de bazı şeyleri kesmeden, bütün teferruatı ile vermeye çalışarak çok güzel anlattı. Onun kitabını bir okuyalım; Peygamber Efendimiz nasıl yaşamış, kâfirlerle, küfürle, müşriklerle

nasıl mücadele etmiş, İslâm'ı nasıl yaymış, müslümanlar neler çekmiş?.. Okuyalım. Kur'ân-ı Kerîm ne diyor, anlayalım.

Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerifleri... En küçük hadis kitabından, 40 Hadis'ten başlayalım. Ondan sonra gittikçe ötekilere doğru hem kendimiz öğrenelim, hem çocuk çocuğumuza öğretilim, hem de fırsat oldukça, gezmeye, ziyaretlemeye gittikçe, boş konuşma yerine, sohbetlerinizde “Ben bir hadîs-i şerîf okudum, çok dikkatimi çekti, şu konuyu bilmiyordum, bakın size de anlatabilirim.” diye anlatalım. Okuyalım, ilmimizi arttıralım.

Çünkü buyruluyor ki;

Fe'l-hadîsü min sâdıkın. “Sadık bir insandan bir söz, dünyadan ve dünyanın üzerindeki her şeyden altın, gümüş gibi mücevherattan bile daha hayırlıdır.”

Burada “hadis” sözü hem Peygamber Efendimiz'in mübarek kelâmı mânasına, hem de doğrudan doğruya konuşma yani sâdık bir insanın, alim bir insanın konuşması mânasına da gelir. Zaten sâdıkların en sâdığı, doğruların en doğrusu olan Peygamber-i Zîşan'ımızın

kendisi sâdık. Onun hadisi mânasına da olabilir. Öyle de olsa zaten ötekisinin mânası da aynı kapıya geliyor. Altından, gümüşten, dünyalık nimetlerden zenginliklerin hepsinden daha hayırlıdır. Bunları öğrenmeye koşturalım.

b. Hz Aîşe Annemizin Odasına Defnolunacak En Hayırlı Üç Kişi

İkinci hadîs-i şerîf:

Abdullah İbni Ömer *radiyallahu an-huma* yani Hz. Ömer'in oğlu Abdullah'dan... Allah babasına da kendisine de büyük mükâfatlar ihsan eylesin, şefaatine bizleri erdirsin. Hz. Ömer, Peygamber Efendimiz'den sonra Ümmet-i Muhammed'in başına geçmiş ikinci halife olmuş, adaleti ve fıkhıhtaki bilgisi, kadılığı, hâkimliği ile tanınmış bir büyük zât... *Aşere-i mübeşşere'*den, cennetliklerden... Hayatında iken on kişiye Peygamber Efendimiz açıktan açığa cennetlik olduğunu bildirmiş, onlardan birisi. Ve Peygamber Efendimiz'in türbesinde, onun kubbesi altında, yanında yatmak şerefine ermiş iki insandan birisi.

Hız. ÂiŖe validemiz *radiyallahu anha* bir rüya görmüŖ. Babası Ebû Bekr-i Sıddîk *radiyallahu anh* da rüya tabirini sever ve o konuda çok mahir ve meraklı imiŖ. Babasına rüyayı anlatıyor;

“Babacığım! Gökten üç tane kamer, ay geldi. Gökten benim odama geldi, odamın zeminine girdi.”

Her birisinin bir hücreŖi, odacığı vardı. Hız. Ebû Bekr-i Sıddîk düşünmüŖ ve demiŖ ki;

“Senin odana üç kiŖi defnolunacak, üç kiŖi gömülecek. Bunlar yeryüzünün en hayırlı insanlarıdır.”

Rüyayı böyle tabir etti. Aradan sene-ler geçti, ne kadar zaman geçti ise geçti. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz irtihâl-i dâr-ı bakâ eyledi. Cenâb-ı Mevlâ, “Gel habibim.” dedi, Peygamber Efendimiz âhirete göçtü. Hız. ÂiŖe validemizin hücreŖinde iken vefatı oldu ve, “Peygamber-ler nerede vefat ederse oraya gömülür.” diyerek Hız. ÂiŖe-i Sıddîka validemizin hücreŖine Peygamber Efendimiz’in kabri kazıldı. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz oraya defnedildi.

Ebû Bekr-i Sıddîk, Peygamber Efendimiz'in oraya gömülmesi üzerine Hz. Âişe validemizin yani kendi kızının yanına geldi ve dedi ki;

“Kızım Âişe! Hani sen bana bir rüya anlatmıştın ya... Ben de sana, ‘Senin odana üç kişi gömülecek. Onlar yeryüzünün en kıymetli insanlarıdır.’ demiştim ya... İşte senin kamerlerinden birisi ve en hayırlısı budur.”

Sonra ne oldu?

İki sene sonra Ebû Bekr-i Sıddîk *radiyallahu anh* vefat etti, o da oraya gömüldü. Peygamber Efendimiz'in kabrinin arkasına yani kuzey tarafına biraz geriye gömüldü.

Ondan on iki sene kadar sonra Hz. Ömer *radiyallahu anh* hançerlendi ve o da şehit oldu. Onu da oraya gömdüler. Hz. Âişe validemizden izin istediler, dediler ki;

“Halifeyi buraya gömelim mi?”

Müsaade etti. Hz. Ömer *radiyallahu anh*'ın da Ebû Bekr-i Sıddîk *radiyallahu anh*'ın daha arkasına ve biraz daha kaymalı olarak kabrini yaptılar. İki rivayet var. Ya Ebû Bekr-i Sıddîk *radiyallahu anh*'ın hizasına,

ayakucu tarafına gömdüler. Ya da ayakucu tarafına ama daha geriye... İki rivayet var. Ve hücre-i saadetin temelleri Hz. Ömer'in boyuna kâfi gelmediği için kerpiçleri kazdılar, kırdılar. Hz. Ömer *radiyallahu anh*'ın kabrini yaptıkları ve onu yatırdıkları zaman ayakları hücrenin temel duvarlarının öbür tarafına biraz çıktı, öyle gömdüler.

Yıllar sonra oralar tamir edileceği zaman kazanlar, kemeri duvardan kazarken ayakları görünce son derece üzuldüler, “eyvah” dediler. “Acaba Resûlullah Efendimiz'i kabrinde rahatsız mı ettik? Bu ayaklar onun mu?” falan diye... Sonradan bilenler dediler ki, “Hz. Ömer hücreye sığmamıştı da, ayağını biraz duvarın öbür tarafına kazıp da yerleştirmiştik.” Onun ayakları olduğu anlaşıldı. Böylece tabii kapattılar.

c. Allah Yolunda Cihad İçin Geçirilen Bir Vakit

İşte ikinci kamer Ebû Bekr-i Sıddîk... Üçüncü kamer Ömerü'l-Fâruk... Onun oğlu Abdullah Peygamber Efendimiz'den rivayet ediyor ki Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuş:

سَاعَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ خَيْرٌ مِنْ خَمْسِينَ حَجَّةً.

Sâatün fî sebîlillâhi hayrun min hamsîne hacceten. “Allah yolunda cihad için geçirilen bir miktar vakit...”

Saat demek günün yirmi dörtte biri demek değil. *Sâatün*, “bir zaman.” Hatta kıyamete, *sâat*; kıyamet alametlerine de “kıyametin alametleri” mânasına *eşrâtü’s-sâah*, “saatin şartları” derler. *Sâat* kelimesi herhalde böyle kullanılıyor, “altmış dakika” mânasına kullanılmıyor.

Sâatün fî sebîlillâhi. “Allah yolunda cihad için sarf edilen bir miktar vakit...” *Hayrun.* “Daha hayırlıdır.” *Min hamsîne hacceten.* “Elli hacdan daha hayırlıdır.”

Bu hangi hac?

Farz olan hacdan sonra sevap kazanmak için yapılan nafîle haclar... Yoksa bir insan eğer hac yapmamışsa onun haccetmesi daha efdaldir. Fıkıh kitaplarımızda böyle yazılıdır. Hac yaptıysa...

“Bu sefer yine hacca mı gideyim yoksa cihada mı gideyim?”

Cihada gitmek efdaldır. Hac yapmış bir insan için nafile hac yapmaktansa cihad varsa, cihada çağrılmışsa, cihada gitme imkânı varsa cihad etmek daha efdaldır.

Ne kadar efdaldır?

Bir saat Allah yolunda cihadda bulunmak, katılmak... Ölmek değil, çarpışmak da değil... Peygamber Efendimiz, “Bir saat *fî sebîlillah* bulunmak elli hacdan daha hayırlıdır.” buyuruyor. Çünkü İslâm’ın izzeti, selameti, devamı, bakâsı cihada bağlıdır. Allah yolunda cihad edersen İslâm yükselir, korunur. Müslümanlar cihadı bırakırlarsa, cihad terk edildiği zaman zillet ve esaret gelir. Müslümanlar hor olur, zelil olur.

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ
تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ

*Ve eiddû lehüm mesteta’tüm min kuvvetin ve min ribâti’l-hayli türhibûne bihî aduvvallâhi ve aduvveküm.*¹

Ve eiddû lehüm mesteta’tüm min kuvvetin ve min ribâti’l-hayli. Müslümanlar

¹ 8/Enfal, 60.

yemeyip içmeyip düşmana karşı, düşmanı caydıracak... *Türhibûne bihî aduvvallâhi ve aduvveküm*. Allah'ın düşmanlarını korkutacak silah, cephane, ordu ve teşkilat hazırlığını yapmak zorundadır.

Adam korkacak, saldıramayacak. "Bunlar çok kuvvetlidir. Bir çarpışırsam, bunların elinde şu şu silahlar var." diyecek. Yani yemeyecek içmeyecek, köşk, saray yapmayacak ve öyle şeyleri hazırlayacak ki düşman saldıramasın. Çünkü bir bilseniz, bir kitapları okusanız da anlasanız, Ermeniler Doğu Anadolu'da neler yaptı... Bugün bana gelen kitaplar arasında onlarla ilgili kitaplar vardı, raflara yerleştirdim de oradan biliyorum.

Bir bilseniz, Sırp lar ele geçirdikleri Boşnakları; kadınları, çocukları, adamcağızları neler yaptı... Bir dili olsa da o ağaçlar, o dağlar, o ovalar, o duvarlar olanları bir anlatsa... Zaten görenlerin de anlattıkları var. Nasıl katliam yaptıklarını, nasıl katliamla övündüklerini kitaplar yazıyor. Nasıl bıçakla, ne cinayetler işlediklerini anlatıyor. Boşnaklar şaşır-mışlar, diyorlar ki;

“Yahu bunlar bizim komşularımızdı. Hiç tahmin etmedik böyle yapacaklarını. Kapı komşumuz bize saldırdı.”

Yüz yıllarca, yedi asır müslümanlar bir şey yapmamış, komşu demiş, yaşamışlar. Onlar fırsatı bulunca yüz binlerce insan kestiler.

Onun için müslümanın mutlaka hazırlıklı ve kuvvetli olması lazım. Eğer düşman daha kuvvetli olursa... Eğer müslümanlar dağınık, derbeder, ayrı, birbirlerine düşman olduğundan şımarırsa yapmayacağı yoktur. Her şeyi yapar. O kadar yalancı, o kadar eviren çeviren insanlar var.

Şimdi Ermenilere zulüm yapılmış diye Amerika'da bilmem hangi komisyonda karar çıkartmaya çalışıyorlar. Yahu şu Balkanlar'da, şu Doğu Anadolu'da, şu Maraş'ta, şu Kars'ta, şu Erzurum'da, şu Antep'te neler yaptıklarını tarih kitaplarını açıp bir okuyun. Balkanlar'da neler yaptıklarını görüyorsunuz ama kendi adamları olunca “gık” demiyorlar. Usta hırsız ev sahibini bastırıyor; müslümanlar hem öldürülüyor hem de suçlu... Kendisini savunsa bile suçlu...

Hacca gidiyordum, Arap şehirlerinden birisine geldik. Arabamın yağı değişecek, sanayi çarşısına gittik. Bir iki arkadaş daha var, onlar da arabalarına parça alacaklar, aldılar. Birisi, “Hoş geldiniz, hacı beyler.” falan diye Türkçe konuştu. Allah Allah! Pekala, hoşumuza gitti, konuştuk. “Ne yapıyorsun burada.” dedik. “Ben burada motor yağları satıyorum.” dedi. “Tamam, benim arabamın motor yağını değiştir.” dedik. Yani ona iş olsun diye, Türkçe konuşuyor ve bize “merhaba” dedi diye... Değiştirmeye başladığı sırada ben dedim ki;

“Sen nerelisin? Anadolu’nun neresinden geldin hemşerim.”

Bana nereli olduğunu söylemedi de, ne dese beğenirsiniz;

“Biz Asuriyik.” Asuriyiz, demiyor. “Biz Asuriyik, siz bizim babalarımızı kestiniz.” dedi.

Hoppala! Bilseydim ne yanına giderdim, ne yağı değiştirirdim, ne selam verir, ne selam alırdım. Ne bileyim ben, Arap şehrinde hiç tahmin etmediğim bir şey... “Siz, bizim babalarımızı kestiniz.” dedi. Demek ki babalarından sonra buraya gelmiş, burada yetiş-

miş. Onun için hangi şehirden olduğunu söyleyemiyor.

Şimdi ben buna ne deyim?

Dedim ki,

“Ne zaman kesmişiz?”

“Siz kestiniz.” dedi.

“Peki, niye keselim, niye kesmişiz?” dedim.

“Kestiniz işte.” dedi.

“Peki, siz oraya nereden geldiniz.” dedim.

“Biz asırlar boyu oradayız.” dedi. Benim de maksadım bu. Asırlar boyu orada olduğunu ben onun ağzından söyletmek istiyorum zaten.

“Biz eskiden beri oradayız.” dedi.

“Peki, Osmanlı kuvvetli olduğu, üç kıtaya yayıldığı zamanda size asırlar boyunca orada yaşama imkânı vermiş, hiç dokunmamış. Ne zaman kesmişiz biz sizi? Son zamanda... Niye kesmişiz?”

Bir Şey diyemedi. Bir Şey diyemeyince dedim ki;

“Bak, ben sana söyleyeyim. Bizim dedelerimiz size en güzel hayat Őartlarını verdiler. Sizi paŐa yaptılar. Marko PaŐa, bilmem ne diye DıŐıŐleri’ne aldılar, yüksek maaŐlar verdiler. Askere seni ağırmadılar. Askerliği müslümanlar yaptı, onlar orduda Şehit oldu, siz askere gitmediniz. Ticaret yaptınız, zengin oldunuz. Ankara’da, Maraş’ta, Kayseri’de, her tarafta konaklarınız oldu. Büyük tüccar oldunuz, zengin oldunuz ve huzur içinde yaŐadınız. Hatta Amerika’ya falan giderken bile kendi hanımlarınızı, “burası emniyetli” diye burada bıraktınız...”

Eskiden oraya çalıŐmaya giderken öyle yaparlarmıŐ. Anadolu’dan Avrupa’ya bizim geldiğimiz gibi onlar da ondokuzuncu yüzyılın sonunda, yirminci yüzyılın baŐlarında Amerika’ya giderlermiŐ. Orada çalıŐır, birkaç sene para kazanır, gelirlermiş. Ama hanımlarını, çocuklarını, “Anadolu daha emniyetli, huzurlu.” diye burada bırakırlarmıŐ. “Ben çoluk ocuğumu götürüp de tecavüze mi uğrattırayım. Burası emniyetli.” falan derlermiŐ.

“Size en kuvvetli olduğumuz zamanda hiçbir Şey yapmadık. İzzet itibar eyledik. Memuriyet, sarayda görev, paŐalık rütbesi verdik. İçiŐleri Bakanlığı’nda, DıŐiŐleri Bakanlığı’nda görevler verdik. Huzur içinde yaŐıyordunuz. Size bu kadar efendice davranan dedelerimiz, dört bir yandan düşman hücum edip zor durumda kalınca... Ne zaman onların zayıfladığını gördünüz, nankörlük ettiniz. Nankörlük ettiniz, siz de silaha sarıldınız. Rus Balkan’dan, Kafkasya’dan gelince siz onlara rehberlik ettiniz. Müslüman köylerini bastınız, öldürdünüz. Adana’ya, Antep’e Fransızlar geldiği zaman önderlik ettiniz, onlara yardım ettiniz. Bizlere hıyanet ettiniz. Sizin bu hıyanetinizi Allah sevmedi. Allah hainleri sevmez; vefalıları, sözünde duranı sever. Onu tavsiye ediyor. Onun için düŐmanlar gittikten sonra da sizin yaptığınız zulümlerin karŐılıđında bizim dedelerimiz de sizi kendi diyarlarından çıkarttılar.” dedim.

Hiçbir Şey diyemedi. İÇin doğrusu da bu! Çünkü bizimkiler hakikaten zalim olsa idi, yedi asırda onlardan bir tane kalmazdı, hepsini keserdik, olur biterdi.

Kim hesap soracak? Anadolu'da, Kayseri'de Osmanlı Ermeniler'i kesmiş...

Karışamaz bile... Çünkü Viyana'ya kadar gelmiş. O zaman ne yapacak, kendisinin başı derde girerdi. Ama şimdi Amerika'da seçim zamanında, oy oyunları ile vs. "müslümanlar katliamcı" diyecekler.

Yedi asır niye katliam yapmadılar?

Yalan! Katliamı onlar yaptılar. Toplu mezarlar var, resimleri var. Köyleri basıp da neler yaptıkları belli.

Hâsılı, *fî sebîlillah* cihad kıyamete kadar daimîdir ve sevabı çoktur. Cihada hazır olmazsa müslümanın başı derttedir. Şair, *hâzır ol cenge, eğer ister isen sulh u salah* demiş.

Ne demek?

"Eğer sulh içinde yaşamak istiyorsan cenge, savaşa hazır ol." O zaman sulh içinde yaşarsın.

Eğer bizim Türkiye'de atom bombamız olsa idi, atom bombasına sahip ülkelerden biri de biz olsa idik bize saldırabilirler mi idi?

Saldıramazlardı. Yunanlıyı savaş yerinde yeniyoruz, Lozan'da adalarımız onlara veriliyor. Savaşı biz kazanmışız, toprağı onlar alıyor. Öyle saçma şey mi olur! Hiçbir zaman tarihte Kıbrıs onların olmamış, şimdi Kıbrıs'ı almak için, büyük devletlerin tazyiki ile oyunlar çevirmeye çalışıyorlar.

Cenge, savaşa hazır olacak. Birlik ve beraberlik içinde, topyekün olacak. Bunun sevabını bilecek, hazırlıklı olacak. Hazırlıklı olunca bir şey yapamaz.

Ermeniler Azeriler'i yendiler, Azerbaycan topraklarının üçte ikisini aldılar.

Nasıl aldılar?

Rusya destekledi, falanca ülke destekledi, hatta Türkiye destekledi...

Nasıl aldılar?

Bir köyü 20 km. uzaktan bombalıyorlar. Azerilerin elinde tüfekler, kalaşnikoflar var. Bombanın nereden geldiğini bile gözleri ile göremiyorlar. Çünkü uzaktan geliyor. Bir göz 20 km. uzağı göremez ki... Bombardıman altında olunca köyü bırakıp daha gerilere

çekildiler. Ermeniler geldi, kaçamayanları kesti, o köye sahip oldu.

Sonra öteki köyü bombalamaya başladılar, oradan çekildi. Öteki köyü bombalamaya başladılar, oradan çekildi. Çok basit mesele... Onun topu kadar senin topun olsa gele-meyecek, bu kadar basit. Cenge, cihada ha-zırlıklı olsa, Resûlü'nün tavsiyesine uysa böyle olmayacak.

Biliyor musunuz, kılıcı belinde iken kılınan bir namaz kılıçsız namazdan kaç kat daha sevap?

700 kat daha sevap.

Neden?

Silahı hazır yani...

Sırp bir bayram namazında, bayram namazına gitmişken müslümanları kestiler. Müslümanları kesip kesip Drina köprüsünden Drina nehrine atıverdiler. Drina nehri kıpkızıl aktı. Müslümanların kesik kafaları ve vücutları ile doldu. Bir bayram namazında...

Bellerinde piştovları, tabancaları hazır olsa idi, yapabilirler mi idi?

Hiç olmazsa bir de onlar öldürürdü.

Hazır olacak. Kişi olarak, mahalle olarak, şehir olarak, devlet olarak, ümmet olarak hazır olacak. Ümmet ayağa kalkacak, “Vay, sen onu nasıl yaparsın!” diyecek.

İstanbul’da Ebû Eyyüb el-Ensârî hazretleri vefat ediverdi. Vefat ederken vasiyetini sormuşlar;

“Sura en yakın yere kadar çarpışa çarpışa yaklaşın ve beni oraya gömün, onu istiyorum.” demiş.

Vefat edince, “Bu mübarek Peygamber Efendimiz’i evinde misafir etmişti, Ebû Eyyüb el-Ensârî...” diye tabutunu almışlar, saldırmışlar, düşmanı sura yakın yere kadar geriye püskürtmüşler. Ondan sonra mezarı kazmışlar, defnetmişler.

Surdan bir tanesi -herhalde tercümanları- bağırmış;

“Ne yapıyorsunuz orada?” demişler ki;

“Çok mübarek bir büyüğümüz vardı. Mânevî bakımdan çok kıymetli bir kimse... O vefat etti, yaşlı idi, onu gömüyoruz.”

“Yahu, sizin hiç aklınız mı yok. Şimdi bu muhasarayı bırakıp çekip gittiğinizde biz orayı açarız, cesedini parça parça ederiz. Aklınız mı yok sizin, niye öyle yapıyorsunuz?”

Komutan demiş ki;

“Biz burayı fethedersek zaten onu yapamazsınız. Ama fethedemez de gidersek, bu kabir burada duruyor. Bu kabrin bir taşına dokunulsun, bütün Emevi İmparatorluğu'nun içinde bir tek kilise bırakmam. Bunun taşına dokunursanız taş üstünde taş bırakmam.” demiş.

Oradan ayrılıp gittikten sonra orayı Bizans korumaya almış. Hatta Hıristiyanlar “bu mübarek zât” diye o kabri ziyarete gelirlermiş.

Neden?

Mütekâbiliyet esası var. Hadi bakalım yapsın, yaparsan ben de oraya yaparım, diye... Allah yaptırtmıyor tabii ama tavır da doğru... Müslümanlar birlik olursa ne Çeçenistan'da, ne Bosna'da, ne başka yerde zulüm olur... Ama perişan olunca, ümmet ve cihad şuuruna sahip olmayınca başlarına her türlü

zillet, her türlü felaket, her türlü rezalet, her türlü esaret gelir.

Allah dinimize dönmeyi nasip etsin.

Üçüncü hadîs-i şerîf:

Hanbelî mezhebinin kurucusu, büyük müctehid Ahmed İbn Hanbel, İmam Buharî, İmam Tirmizî, İmam Müslim, İbn Abdülberr, İmam Neseî, İbn Hibban; Enes *radiyallahu anh'ten* rivayet etmişler. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki;

سُبْحَانَ اللَّهِ! إِنَّكَ لَا تُطِيقُهُ وَلَا تَسْتَطِيعُهُ. هَلَّا قُلْتَ:
اللَّهُمَّ! اتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ.

Sübhânallah, inneke lâ tutîkuhû ve lâ testetîuhû, hellâ kulte, Allahümme âtinâ fi'd-dünyâ haseneten ve fi'l-âhireti haseneten ve kınâ azâbe'n-nâr.

Bu hadîs-i şerîfin Peygamber Efendimiz tarafından söylenmesinin sebebi şu:

أَنَّ النَّبِيَّ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَادَ رَجُلًا قَدْ جُهِدَ
حَتَّى صَارَ مِثْلَ فَرْخٍ، فَقَالَ لَهُ: أَمَا كُنْتَ تَدْعُو؟ أَمَا
كُنْتَ تَسْأَلُ رَبَّكَ الْعَافِيَةَ؟ قَالَ: كُنْتُ أَقُولُ: اللَّهُمَّ مَا
كُنْتُ مُعَاقِبِي بِهِ فِي الْآخِرَةِ، فَعَجَّلْهُ لِي فِي الدُّنْيَا،
فَقَالَ: ... فَذَكَرَهُ

Enne'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâmü âde racülen kad cühide hattâ sâre misle ferhın, fe-kâle lehû; Emâ künte ted'û? Emâ künte tes'elü rabbeke'l-âfiyete? Kâle küntü; Ekûlü, Allahümme mâ künte muâkıbî bihî fi'l-âhireti fe-accilhu lî fi'd-dünyâ, fe-kâle, ... fe-zekerehû.

Enne'n-nebiyyü aleyhi's-salâtü ve's-selâmü âde racülen. “Peygamber Efendimiz bir hasta kişiyi ziyarete gitti.” Peygamber Efendimiz hasta ziyaretine giderdi ve hasta ziyaretini tavsiye buyururdu. Hasta ziyaret etmek çok sevap! Kendisi de hasta ziyaretine giderdi. Bir hastayı ziyarete gitmiş...

Kad cühide hattâ sâre misle ferhın. “Kuş yavrusu kadar kalmış, ufalmış, küçülmüş bir adamı...” Çok ibadet edip, çok perhiz ya-

pıp kendisini sıkıntılara sokup küçülmüş, zayıflamış, hasta olmuş bir insanı ziyarete gitti.

Fe-kâle lehû. “Ona dedi ki...” *Emâ künte ted’û? Emâ künte tes’elü rabbeke’l-âfiyete?* “Sen Rabbine dua etmeli değil miydin, dua etmen lazım değil miydi?” *Yâ Rabbi!* Bana âfiyet ver, diye Allah’tan âfiyet istemen lazım değil miydi? Dua etmen lazım değil miydi? Ne bu hal, diye sormuş.

Çünkü adamcağız çok ibadetten, sıkıntıdan, başına gelen rahatsızlıktan çok ufalmış, kuş yavrusu gibi, civciv gibi kalmış. Dua etse Allah âfiyet verir. Peygamber Efendimiz, “Niye öyle yapmadın?” diye sormuş.

O da demiş ki:

Kâle küntü; Ekûlü... “*Yâ Resûlallah! Ben Allah’a dua ederken diyordum ki...*” *Allahümme mâ künte muâkîbî bihî fi’l-âhireti fe-accilhu lî fi’l-dünyâ.* “Allah’ım! Âhirette beni bir şeyden cezalandıracaksan âhirete bırakma. Dünyada iken cezalandıracaksan cezalandır, âhirette rahat edeyim.”

“Öyle dua ediyordum.” deyince Peygamber Efendimiz buyurmuş ki;

Sübhanallah. “Ne şaşılacak şey!” Hiç öyle denir mi, sübhanallah...

Inneke lâ tutîkühû. “Sen o hale takat getiremezsin ki...” *Ve lâ testetîuhû.* “Ve bu istediğin şeye dayanamazsın ki...” *Hellâ kulte.* “Şöyle demeli değil miydin?” *Allahümme âtinâ fi'd-dünyâ haseneten ve fi'l-âhireti haseneten ve kınâ azâbe'n-nâr.* “Yâ Rabbi! Bana dünyada da iyilik ver, âhirette de iyilik ver, beni cehennemden korusun.”

“Beni dünyada iken cezalandır.” denir mi?

Allah'ın cezasına dağlar dayanamaz. Cezasına değil, Haşr suresinde ne buyuruyor;

“Eğer bu Kur'ân-ı Kerîm'i bir dağa indirseydik, dağ parça parça parçalanırdı.”

Allah'ın kelâmına, kelâmının heybetine dayanamaz. Cenâb-ı Hakk'ın azabına kim dayanabilir! Mümkün değil!

Ne diyecek?

“Ya Rabbi! Beni affet, bana dünyada da âhirette de iyilik ver, beni cehennemden korusun.” demesi lazım.

d. Allah'tan Afiyet İsteyiniz

Bunun gibi bir hadîs-i şerîf daha var. O da bununla ilgili:

سَأَلْتُ اللَّهَ الْبَلَاءَ، فَسَلَّهُ الْعَافِيَةَ. تَحَسَّنُ عَنْ مُعَاذٍ
قَالَ: سَمِعَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامَ رَجُلًا يَقُولُ: اللَّهُمَّ
إِنِّي أَسْأَلُكَ الصَّبْرَ، قَالَ: ... فَذَكَرَهُ

Seeltallâhe'l-belâe fe-selhü'l-âfiyete.
Racülen yekûlü, Allahümme innî es'elüke's-
sabra. Kâle, ... fe-zekerehû.

Tirmizî, "hasen hadîs-i şerîf" demiş.
Muaz *radiyallahu anh'*ten;

Semia aleyhi's-salâtü ve's-selâme.
Racülen yekûlü. "Adam şöyle dua ediyor-
muş..." *Allahümme innî es'elüke's-sabra.* "Yâ
Rabbi! Ben senden sabır istiyorum. Yâ Rabbi!
Ben senden sabır istiyorum." diyormuş. Pey-
gamber Efendimiz buyurmuş ki:

Seeltallâhe'l-belâe. "Sen Allah'tan
bela istiyorsun."

"Yâ Rabbi! Sen bana sabır ver." de-
mek, ne demek?

Sabır istiyor.

Sabır neye karşı yapılır?

Sabredilecek tatsız bir şey olacak ki ona karşı sabredecek. Sen, Allah'tan bela istemiş oluyorsun.

Seeltallâhe'l-belâe fe-selhü'l-âfiyete.

“Allah'tan bela istemiş oluyorsun, Allah'tan âfiyet iste.” Sabır isteme!

Avustralya'da bunu bilmeyen bir kardeşimiz, sesi güzel, ilahi filan da bestelemiş ve bir bant doldurmuş, bana gönderdi. Bu hadîs-i şerîf aklıma geldi. Kendisi bir ilahi düzenlemiş, “Sabır Allah'ım sabır” diye bir tekrar oluyor. “Sabır ver Allah'ım sabır, sabır ver Allah'ım sabır.” Sabır istemek, Allah'tan bela istemekle aynı kapıya çıkar. Çünkü belaya karşı sabır olur. “Sabır ver” denmeyecek.

Ne istenecek?

“Âfiyet ver Allah'ım.”

Âfiyet ne demek?

Hem vücut sağlığı hem kafa, gönül şenliği demek... İki birden, en güzeli o. Hem vücudu sağ salim hem de başı dinç, gön-

lü hoş; ne güzel. Üzüntüsü olsa, vücut sağlığının faydası yok. Veyahut çoluk çocuğunun düğünü olsa ama kendisinin vücudu hasta olsa, ağrırsa, sızlasa, “Ah anam, vah dizim, vah kolum, ah yaram, ah hastalığım, cayır, cayır yanıyorum...” Onun da tadı olmaz.

Bu hadîs-i şerîften âfiyet istemeyi öğreniyoruz. Sabır değil, âfiyet isteyeceğiz. Buradan, “Yâ Rabbi! Bize dünyada da âhirette de iyilik ver, bizi cehennem azabından koru.” diye dua etmeyi öğreniyoruz. Zaten Kur’ân-ı Kerîm’de de öyle buyuruluyor. Çünkü Allahu Teâlâ hazretleri yerin göğün sahibi, yerin göğün hazineleri O’nun...

“Yâ Rabbi! Vereceksen âhirette verme belayı, dünyada ver.”

Cezayı isteyeceğine, “cezayı kaldır” de! “Dünyada ver” diyeceğine “kaldır” de! Daha akıllıca bir şey değil mi? Peygamber Efendimiz onu tavsiye ediyor. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, bizi sevdiğinden, bize şefkatinden, bize acıdığından, bize titrediğinden, bizim iyiliğimizi istediğinden, “Ne diye, ‘Âhirette vereceğine dünyada ver.’ diyorsun, ‘Âhirette de verme ya Rabbi, dünya-

da da verme! Dünyada da iyilik ver, âhirette de iyilik ver.' diye isteyin." buyuruyor. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bizi sevdiğinden, bize şefkatinden, acıdığından, titrediğinden, bizim iyiliğimizi istediğinden.

Allah, Peygamber Efendimiz'in hayırlı, has ümmeti olmayı, sünnetine uymayı, sünnetini ihyâ etmeyi, böylece çok büyük sevaplar, şehit sevapları kazanmayı cümlemize nasip etsin.

Hadis kitaplarını okuyun. Çoluk çocuğunuzla uygulayın. Ümmetin bozulduğu zamanda Peygamber Efendimiz'in sünnetini tutan, uygulayan, uyan, ihyâ edenlere Allahu Teâlâ hazretleri şehit sevapları verecek, o sevapları kazanın.

el-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

22 Cemâziye'l-Âhir 1421 / 22.09.2000

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

